

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Чирпан, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЧИРПАН, СЪСТАВ I, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Т. Динков

при участието на секретаря Милена В. Ташева
като разгледа докладваното от Атанас Т. Динков Гражданско дело № 20215540100826 по описа за 2021 година

Предявен осъдителен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

В исковата молба (ИМ), подадена от С.П.П., ЕГН *****, с адрес: общ. Чирпан, гр. Ч., ул. „П.Г. ***, чрез адв. С.С. Х., със съдебен адрес: гр. П., ул. „Д.В. ***, против Прокуратурата на Република България (ПРБ) се твърди, че на 14.09.2018 г. в гр. Чирпан, обл. Стара Загора, ищецът движейки се със собственото си МПС - марка „Ауди“, модел „А-3“, рег. № ***, бил спрян за проверка от полицейски патрулен екип на РУ - Чирпан. В автомобила с ищеца били двама негови познати - В.С.С. и В.Н.Г.. След като установили самоличността им, служителите на МВР започнали да им задават въпроси относно държането на наркотични вещества в тях и в автомобила. След известно време пристигнала и оперативна група служители, които извършили претърсване на лекия автомобил, при което били установени скрити пакети, съдържащи наркотични вещества. По повод това, на същата дата било образувано досъдебно производство (ДП) № ЗМ-313-14.09.2018 г. по описа на РУ - Чирпан за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК. От този момент нататък ищецът бил привлечен в наказателното производство, първоначално в качеството на свидетел, а впоследствие в качеството на обвиняем и спрямо него започнали процесуално-следствени действия. За защитата му в досъдебното производство ищецът ангажирал адвокат С.С. Х., упълномощен с изрично пълномощно с който сключил договор за правна защита и съдействие със сериен № 2018180917 от дата 18.09.2018 г., който договор бил представен в хода на досъдебното производство. Ищецът твърди, че на 16.06.2020 г., с постановление на прокурор Н.Б., прокурор при РП - Чирпан, наказателното производство спрямо него било прекратено, поради недоказаност на повдигнатото обвинение. Ищецът сочи, че това производството, за периода през който той имал участие, продължило близо две години въпреки, че не разкривало правна или фактическа сложност. Бил третиран като обвиняем и като престъпник. Бил притеснен и много разтревожен, обезнадежден и изпитвал непреодолим страх,

поради това, че може да му бъде наложено наказание за деяние, което не бил извършил. Притеснението му било засилено от факта, че нормата на чл. 354, ал. 3, т. 1 от НК предвиждала тежко наказание - „лишаване от свобода“, кумулирано с „глоба“. Наред с това, в интернет попаднал на статии и публикации, относно извършената проверка, претърсване и изземване от 14.09.2018 г., като в публикациите били отразени марката и модела на автомобила, който управлявал, мястото, където били спрени за проверка, негови индивидуализиращи белези и количеството и вида на откритите наркотични вещества. Бързо се разнесла в гр. Чирпан информацията, че именно той и негови познати били проверяваните. Това го накарало да се затвори в себе си и да ограничи драстично контактите си. Изпитвал притеснение от това да контактува с хора. Случвало се лица, които не са му близки (колеги, съседы) да го разпитват за случая, без преди това да им е споменавал за случилото се. Изпитвал срам и неудобство. Поради това за него възникнал правен интерес да предяви настоящата искова молба за обезщетение на вреди, причинени от незаконосъобразни действия на държавните органи. Конкретно, поради необоснованото му въвличане в досъдебно производство № 3М-313-14.09.18 г. по описа на РУ - Чирпан и привличане в качеството на обвиняем, което обвинение впоследствие било снето и досъдебното производство спрямо него било прекратено, му били нанесени имуществени вреди, изразяващи се в плащането на адвокатски хонорар за ангажиране на защитник в хода на досъдебното производство и неимуществени вреди, изразяващи се в причинени смут, неудобство, срам, тревожност и притеснение и страх. Моли се съдът да осъди Прокуратурата на Република България да заплати на С.П.П., ЕГН *****, сумата от 2500 (две хиляди и петстотин) лева, от които 500 лв. представляващи обезщетение за имуществени вреди и 2000 лв. представляващи обезщетение за неимуществени вреди, както и присъдени и сторени деловодни разноски в настоящото производство (платен адвокатски хонорар, платени такси, депозити и други).

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от Районна прокуратура - Стара Загора, ТО – Чирпан в който се изразява становище, че по силата на чл. 136, ал. 1 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) прокуратурата е единна, от който принцип следвало, че всеки прокурор по каквото и да е било дело (гражданско, наказателно, административно, търговско) представлява единната прокуратура, съобразно своята компетентност (съответна на компетентния съд), и служебна функция, която му е възложена от закон и възниква по силата на самото му назначаване, като прокурор. В т. 5 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК при ВКС било прието, че структурните звена на Прокуратурата, респективно прокурорите при тях я представляват по право, без да е нужно изрично упълномощаване по реда на чл. 32 - 33 от ГПК. От фактическа страна се излага, че по досъдебно производство № 375 3М-313/2018 г. на РУ - Чирпан, с Постановление от 28.01.2020 г., ищецът С.П.П. бил привлечен в качеството на обвиняемо лице за това, че на 14.09.2018 г. в гр. Чирпан, обл. Стара Загора, е извършил престъпление по чл. 354а, ал. 3 от НК. На 16.06.2020 г. наказателното производство по същото досъдебно производство било частично прекратено по отношение на П. на осн. чл. 243, ал. 1, т. 2, ал. 4 от НПК и чл. 216, ал. 1 от НПК. Изразява се становище, че предявените обективно съединени искиви претенции за имуществени и неимуществени вреди срещу ПРБ в общ размер на 2500 лева, са неоснователни и недоказани по размер и основание. Разследването по наказателното производство било проведено в разумни срокове, като незаконното обвинение спрямо ищеца било в рамките на четири месеца и половина, приключено още на досъдебна фаза. Спрямо ищеца не била вземана мярка за процесуална принуда. В представените публикации ищецът не бил посочен поименно. Към периода на незаконното обвинение (28.01.2020 г. - 16.06.2020 г.) ищецът бил осъждан пет пъти с влезли в сила

присъди за извършени от него престъпления от общ характер. С оглед обремененото съдебно минало на ищеца изразяват становище, че неговата репутация и добро име в обществото вече са били необратимо накърнени. Предвид трайната съдебна практика по този въпрос счита, че дори да е настъпило увреждане на ищеца, то било с изключително нисък интензитет. Ищецът П. не бил ангажирал каквито и да е доказателства за твърдяното от него негативно отражение върху общото му здравословно, физическо и емоционално състояние. Тежестта на доказване била за ищеца и той следвало да представи доказателства в подкрепа на фактическите твърдения в исковата молба, за вида и размера на вредите, както и за наличието на пряка причинно следствена връзка между претендираните неимуществени вреди и повдигнатото му обвинение. В тази насока не били ангажирани доказателства за влошено психично здраве, притеснение да контактува с хора и изпитване на непреодолим страх да не бъде осъден за деяние, което не бил извършил. В тази насока не бил представен доказателствен материал за проблемите на ищеца, свързани с изпитваните от него срам и неудобство пред колеги и съседи, както и за връзката между наказателното дело и твърдените от ищеца неимуществени вреди. На следващо място, предявената претенция за неимуществени вреди в размер на 2000 лева била силно завишена, прекомерна, и не била съобразена както с разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, така и с трайно установената съдебна практика. Съгласно посочената разпоредба, обезщетението за неимуществени вреди се определяло от съда по справедливост. При определяне размера на дължимото обезщетение, съдът следвало да съобрази такива обективни обстоятелства, каквито представлявали - характер и степен на увреждане, начин, обстоятелства при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет, тежестта на престъплението и отражението, което образуваното и воденото досъдебно производство породило репресия върху семейния и приятелския кръг на ищеца, сред колегите и в обществото, върху психиката и физическото здраве на ищеца, възраст на увредения, обществено и социално положение, икономическия растеж, стандарта на живот, средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на деликта (В горния смисъл била практиката на ВКС - Решения № № 391/12 г., 1210/09 г., 180/12 г. и др.), с оглед спецификата на фактическия състав (ФС) на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. Твърди се, че претендираното от ищеца обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2000 лева било в разрез със съдебната практика по аналогични случаи (включително и тази на ЕСПЧ) и на икономическия стандарт в страната. Искът за неимуществени вреди бил завишен и неотговарящ на твърдените вреди и несъобразен с продължителността на наказателното производство. Също така в депозираната искова молба не били посочени конкретните ограничения, които е претърпял ищеца във връзка с образуваното и водено наказателно производство срещу него, прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 от НПК. Съгласно константната съдебна практика, размерът на обезщетението за неимуществени вреди бил свързан с критерия за справедливост, като справедливостта не било абстрактно понятие, а се извеждала от съвкупната преценка на конкретни факти и обстоятелства. Паричното обезщетение за морални вреди следвало да съответства на необходимото за преодоляването им. Тежестта на доказване била за ищеца и той следвало да представи доказателства в подкрепа на фактическите си твърдения в исковата молба, за вида и размера на вредите, както и за наличието на пряка причинна връзка между претендираните вреди и наказателното производство, образувано и водено срещу него, което впоследствие е било прекратено, поради недоказаност. На следващо място, предявената искова претенция за имуществени вреди срещу ПРБ в размер на 500 лева била допустима, но била неоснователна и недоказана по основание и размер. Искът за обезщетението за имуществени вреди, представляващи претърпяна загуба - направени разноски за адвокатско възнаграждение в

хода на ДП № 313/2018 г. по описа на РУ - Чирпан бил неоснователен и недоказан. Претърпените вреди следвало да са в пряка причинна връзка с воденото и образуваното срещу ищеца наказателно производство. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, държавата дължала обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Към депозираната искова молба липсвали приложени доказателства за уговорено и реално изплатено адвокатско възнаграждение в претендирания размер, както и за обема на извършените процесуални действия с участието на упълномощен адвокат. В случая не били налице незаконосъобразни актове на ПРБ. Извършваните действия от страна на прокуратурата в хода на конкретното наказателното производство не били актове, противоречащи на закона и не представлявали действия или бездействия, нарушаващи основните принципи на материалния и процесуалния закон. В исковата молба било направено искане за присъждане на разноски по настоящото дело, но в конкретния случай счита, че била приложима хипотезата на чл. 78, ал. 5 от ГПК. За да подлежат на обезщетение сторените разноски, същите следвало не да били предполагаеми, а реални, тоест същите следвало не само да били договорени, но и реално заплатени. Моли съда, да постанови решение, с което да отхвърли, като неоснователен и недоказан по основание и размер предявения пред Районен съд - Чирпан иск от С.П. П., ЕГН ***** по гражданско дело № 826/2021 г. по описа на Районен съд – Чирпан.

След преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

От приложеното бързо производство № 375 ЗМ-313/14.09.2018 г. по описа на РУ – Чирпан, преписка вх. № 825/2018 г. по описа на РП – Чирпан, се установява, че същото е било образувано на 14.09.2018 г. за това, че на 14.09.2018 г. в гр. Чирпан, обл. Стара Загора, без надлежно разрешително са държани наркотични вещества: 1 брой полиетиленов плик със съдържимо бучка твърдо вещество, 1 брой полиетиленов плик със съдържимо три бучки бяло на цвят твърдо вещество - престъпление по чл. 354а, ал. 3 от НК.

С постановление на прокурор при РП - Чирпан от 21.09.2018 г. е било постановено разследването по бързото производство да продължи да се извършва по общия ред – реда на досъдебното производство.

С постановление на разследващ полицай от 28.01.2020 г., ищецът С.П.П. е бил привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК и същия ден е бил разпитан в това си качество, като и двете действия са били извършени в присъствието на защитника му - адв. С.С. Х. от АК – Хасково, упълномощен с пълномощно от 18.09.2018 г.

На 19.05.2010 г. на ищецът и неговия защитник са били предявени материалите от разследването.

С постановление на прокурор при РП - Чирпан от 16.06.2020 г. е било частично прекратено наказателното производство № 375 ЗМ-313/2018 г. по описа на РУ – Чирпан по отношение на С.П.П. за извършено от него престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК, поради недоказаност на повдигнатото по отношение на С.П.П. обвинение.

В хода на настоящото производство са събрани и гласни доказателства, посредством разпит на Т.С. П.а, майка на ищеца. Свидетелката П.а твърди в показанията си, че синът и имал наказание пробация за шофиране в нетрезво състояние. При задържането му, когато намерили наркотичните вещества е имало и други хора при него. Не знае дали е приключило или прекратено това дело.

Синът и не бил осъждан и нямал влязла в сила присъда. Имало случай, когато дошли мъж и жена, като мъжът започнал да разпитва синът и – къде е синът му, какво е взимал, тъй като се бил прибрал в неадекватно състояние, след като го видели с ищеца. Този мъж заплашвал ищеца.

По делото е изискано Протоколно определение от 02.04.2013 г. по НОХД № 150/2013 г. по описа на РС – Чирпан, с което е прието и одобрено споразумение, с което на С.П.П. за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. б, пр. 1 от НК е било наложено наказание пробация при следните пробационни мерки: по чл. 42а, ал. 2, т. 1 от НК - задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от 8 месеца, с периодичност на полагане на подписи при пробационен служител или друго определено от него длъжностно лице два пъти седмично; по чл. 42а, ал. 2, т. 2 от НК - задължителни пробационни срещи с пробационен служител за срок от 8 месеца; по чл. 42а, ал. 2, т. 4 от НК - включване в програма за обществено въздействие. На осн. чл. 343г от НК му е наложено наказание по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК - „лишаване от право на управление на МПС за срок от 8 месеца. На осн. чл. 59, ал. 4 от НК от наложеното наказание „лишаване от право на управление на МПС“ е приспаднато времето на лишаване от това право по административен ред със Заповед № 143/2013 г. на Началника на РУП - Чирпан, считано от 26.03.2013 г. На осн. чл. 59, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 1, пр. 2 от НК от определеното му наказание е зачетен и приспаднат 1 ден задържане по ЗМВР за срок от 24 часа със Заповед за полицейско задържане № 60/26.03.2013 г. за времето от 17.20 ч. на 26.03.2013 г. до 08.55 ч. на 27.03.2013 г.

По делото е изискано Протоколно определение от 05.08.2015 г. по НОХД № 276/2015 г. по описа на РС – Чирпан, с което е прието и одобрено споразумение, с което на С.П.П. за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, при условията на чл. 381, ал. 4 от НПК във вр. с чл. 55, ал. 1, т. 2, б. б, пр. 1 от НК, е било наложено наказание - пробация, при следните пробационни мерки: по чл. 42а, ал. 2, т. 1 от НК - 2 години задължителна регистрация по настоящ адрес с периодичност на полагане на подписи два пъти седмично при пробационен служител или при определено от него длъжностно лице; по чл. 42а, ал. 2, т. 2 от НК - 2 години задължителни периодични срещи с пробационен служител; по чл. 42а, ал. 2, т. 4 от НК - включване в програма за обществено въздействие в срока на мерките по чл. 42а, ал. 1, т. 1 и 2 от НК - 2 години. Наложено му е и кумулативно предвиденото в чл. 343б, ал. 2 от НК наказание глоба в размер на 100 лв. На осн. чл. 59, ал. 1, т. 1 от НК е приспаднато времето, през което е бил задържан със Заповед рег. № 87/30.07.2015 г. на РУ - Чирпан, считано от 21.25 часа на 30.07.2015 г. до 12.00 часа на 31.07.2015 г., като един ден задържане се зачете за три дни пробация. На осн. чл. 343г от НК му е наложено и наказание по чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК лишаване от право на управление на МПС за срок от 1 година и 8 месеца. Осъден е да заплати направените по делото разноски.

По делото е изискано Протоколно определение от 06.08.2019 г. по НОХД № 289/2019 г. по описа на РС - Чирпан, с което е прието и одобрено споразумение, с което на С.П.П. за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК е било наложено наказание при приложението на чл. 381, ал. 4 от НПК във вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, а именно: „лишаване от свобода“ за срок от 6 /шест/ месеца. На осн. чл. 66, ал. 1 от НК е отложено от изтърпяване така наложеното му наказание, с изпитателен срок от 3 години. Възпитателната работа е възложена на ПИ при РУ - Чирпан, отговарящ за квартала в който живее осъденият. На осн. чл. 53, ал. 1, б. „а“ и „б“ и ал. 2, б. „а“ от НК в полза на Държавата са отнети веществените доказателства по делото – наркотично вещество амфетамин, с нетно тегло след анализ 0.68 грама, намиращо се на съхранение в РУ - Чирпан. Осъден е да заплати направените по делото разноски.

От приложената по ДП справка за съдимост на ищеца се установява, че същият е бил осъждан четири пъти за извършени престъпления от общ характер (л. 54 – 55 от приложеното ДП).

Представени са три публикации от сайтове, като съдържащите се в тях релевантни за спора обстоятелства ще бъдат обсъдени по-долу в изложението.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно нормата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, а в посочените в закона хипотези, като в т. 3, изр. 2 от цитираната разпоредба (редакция ДВ, бр. 98 от 11 декември 2012 г.) е предвидена отговорност в хипотезата на прекратено наказателно производство, поради това, че деянието не е извършено от лицето, какъвто е конкретния казус. Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Отговорността на правозащитните органи е обективна и възниква при наличие на изчерпателно посочените в закона основания.

В случая, предпоставка за ангажиране на отговорността на Държавата по чл. 2, ал. 1, т. 3, изр. 2 от ЗОДОВ е обективния факт, че ищецът е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК, а впоследствие наказателното производство срещу него по това обвинение е било прекратено с влязло в сила постановление на компетентния прокурор, поради това, че не са налице достатъчно доказателства за извършване на инкриминираното деяние от ищеца.

При наличие на сочената хипотеза по чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗОДОВ, законодателят квалифицира обвинението като незаконно, независимо дали отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и правомощията на разследващия орган. Поради това са налице основанията за ангажиране отговорността на Държавата. Пасивно легитимиран да отговаря по предявения иск е Прокуратурата на Република България, като държавен орган, който има правосубектност и чиито длъжностни лица, с неправилни действия или бездействия са причинили вреди на граждани.

Относно предявения иск за имуществените вреди, съдът намира следното:

Последователно в практиката си ВКС приема, че направените разноски по наказателното производство, по което ищецът по иска по ЗОДОВ е оправдан, представляват имуществени вреди за него, които подлежат на обезщетяване от Държавата по реда на ЗОДОВ (Решение № 843/23.12.2009 г. по гр.д. № 5235/2008 г., IV г.о. на ВКС и Решение № 126/10.05.2010 г. по гр.д. № 55/2009 г., IV г.о. на ВКС).

В случая, видно от приложеното по ДП (л. 46 от ДП) пълномощно от 18.09.2018 г. е, че ищецът е упълномощил адв. С.С. Х. от АК – Хасково да го представлява, защитава и консултира по № 375 ЗМ-313/14.09.2018 г. по описа на РУ – Чирпан. В пълномощното обаче не е отбелязано дали е договорено, респ. заплатено адвокатско възнаграждение. Ищецът не представи също така доказателства за действително сторени разноски по ДП, независимо, че в негова тежест беше да докаже това. Ето защо, предявения иск за имуществените вреди е неоснователен и недоказан, поради което ще бъде оставен без уважение.

Относно предявения иск за неимуществените вреди, съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД размерът на това обезщетение следва да се определи по справедливост. Както приема ВКС в Решение № 18 от 20.02.2014 г. по гр. д. № 2721/2013 г., IV г.о., размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди според законовия критерий за справедливост се определя на първо място според вида и характера на упражнената процесуална принуда - колко и какви процесуални действия са извършени с участието на пострадалия, как са извършени действията, в продължение на колко време, проведено ли е ефективно разследване в разумен срок и др. От значение за размерът на обезщетението са вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания - това са фактите и обстоятелствата, които имат пряко значение за размера на предявения иск - продължителността и интензитета на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства, стигнало ли се е до разстройство на здравето (заболяване), а ако увреждането е трайно - медицинската прогноза за неговото развитие.

Обстоятелствата, установени от обсъдените писмени и гласни доказателства, които съдът съобрази при определяне на търсеното обезщетение в настоящия случай са следните:

Ищецът е бил привлечен в качеството на обвиняем за престъпление, което е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК. За същото се е предвиждало към релевантната дата наказание лишаване от свобода от една до шест години и глоба от две хиляди до десет хиляди лева.

На следващо място, съдът съобрази продължителността на наказателното производство - установените данни от приложеното към НОХД № 263/2020 г. по описа на РС – Чирпан, ДП № 375 ЗМ-313/14.09.2018 г. по описа на РУ – Чирпан, преписка вх. № 825/2018 г. по описа на РП – Чирпан сочат, че наказателното производство по обвинението срещу ищеца по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК, е продължило от 28.01.2020 г., когато е бил привлечен в качеството на обвиняем до 24.07.2020 г., когато е влязло в сила постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство. Следва да се посочи, че постановлението на прокурора е влязло в сила след като е изтекъл срока за обжалването му, който тече от връчването му на всички страни, в случая след връчване на лицето В.С.С. (л. 137 от ДП). Не са налице са доказателства, че ищеца е бил ангажиран във връзка с това обвинение преди датата на привличането му като обвиняем. Процесуално-следственото действие, обективизирано в приложения към ДП, протокол за претърсване и изземване от 14.09.2018 г. (л. 12 - 15 от ДП), не представлява „фактическо обвинение“, според даденото в чл. 6, т. 1 от Конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС) тълкуване и установената по такива казуси практика на Европейски съд по правата на човека (ЕСПЧ), имащо значение за преценката по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. Според установената от ЕСПЧ съдебна практика за целите на чл. 6, т. 1 от ЕКЗПЧОС, „обвинението“ може да бъде определено като „официално уведомяване на дадено лице, направено от компетентния орган, с твърдението, че е извършило престъпление“, каквато фактическа обстановка към посочената в ИМ начална дата - 14.09.2018 г., не се установява. В случая, наказателното производство по обвинението срещу ищеца е разгледано и е приключило в разумен срок – около 6 месеца, и не е налице забавено правосъдие.

Съдът съобрази също така, че спрямо ищеца не е била взета мярка за неотклонение, т.е. същия не е имал никакви ограничения по повод на повдигнатото му обвинение.

В показанията на свидетелката Т.С. П.а (майка на ищеца), преценени с оглед разпоредбата на чл. 172 от ГПК, не се съдържат факти и обстоятелства, релевантни за настоящия казус.

В представените три броя публикации от сайтове не са посочени имената на ищеца, респ.

номерата на процесния автомобил, т.е. представената информация не може да се свърже пряко с личността на ищеца.

Установи се, че към 28.01.2020 г. когато е бил привлечен като обвиняем, ищецът е бил осъждан четири пъти за извършени престъпления от общ характер, за като първата присъда е от 23.01.2003 г., а последния акт на съда е от 06.08.2019 г. Касае се за период от повече от 16 години, което обуславя извод, че репутацията и доброто име на ищеца в обществото, вече са били накърнени необратимо. Ищецът не доказва също така пряка причинно -следствена връзка между публикациите в интернет, водещи до накърняване на доброто му име и ответника в настоящото производство - ПРБ, защото информационните издания са могли да се сдобият с публикуваната информация по различни и многобройни начини. С други думи, ищецът не доказва, че Прокуратурата е разгласила информацията, отпечатана в пресата.

В случая, съдът счита, че неимуществените вреди за ищеца са били породени най-вече от страх от ефективно изтърпяване на наказание - лишаване от свобода в значителен срок и наказание - глоба.

При съобразяване на горните факти и като се държи сметка за обществените представи за справедливост в аспект на съществуващите обществено икономически условия на живот, съдът намира, че размера на дължимото на ищеца обезщетение за неимуществени вреди, следва да се определи на 500 лв.

С оглед изложеното, съдът счита, че предявената искова претенция се явява основателна и доказана до размера на сумата от 500 лв. и като такава следва да бъде уважена. В останалата част до пълният ѝ размер от 2000 претенцията се явява неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли като такава.

Отговорността на държавата за вреди от незаконни действия на правозащитни органи по чл. 2, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ възниква от момента на влизане в сила на прокурорския акт за прекратяване на наказателното производство - с случая 24.07.2020 г., от който момент вземането за обезщетение за вреди става изискуемо, както е прието и в т. 4 от ТР № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр.д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС. Поради това върху главницата следва да се присъди законната лихва, считано от сочената дата до окончателното изплащане.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ на ищеца следва да бъдат присъдени направените в хода на настоящото производство съдебни разноски, съразмерно с уважения иск, а именно - сумата 80 лева, платено адвокатско възнаграждение.

Тъй като в АС – Стара Загора, откъдето делото е било изпратено по подсъдност в РС – Чирпан са пропуснали да съберат от ищеца дължимата държавна такса за завеждане на делото в размер на 10 лева, следва да бъде осъден ответника да заплати по сметка на РС – Чирпан, държавна такса в размер на 10 лева. В тази си част, решението има характер на определение, подобно на хипотезата, когато съдът се произнасяне по искане на страните за разноски по чл. 78 от ГПК с решението, като приключващ делото акт в съответната инстанция по см. на чл. 81 от ГПК.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, изр. 2 от ЗОДОВ, Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, ул. „Витоша“ № 2, представлявана от Главния прокурор Иван Гешев, ДА ЗАПЛАТИ на С.П.П., ЕГН *****, с адрес: общ. Ч., гр. Ч., ул. „П.Г. ***, представляван от адв. С.С. Х., със съдебен адрес: гр. П., ул. „Д.В. ***, сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 24.07.2020 г. до окончателното изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за обезщетение за неимуществени вреди до пълния претендиран размер от 2000 (две хиляди) лева, както и иска за обезщетение за имуществени вреди за сумата от 500 (петстотин) лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, ул. „Витоша“ № 2, представлявана от Главния прокурор Иван Гешев, ДА ЗАПЛАТИ на С.П.П., ЕГН *****, с адрес: общ. Ч., гр. Ч., ул. „П.Г. ***, представляван от адв. С.С. Х., със съдебен адрес: гр. П., ул. „Д.В. ***, направените в настоящото производство съдебни разноси, в размер на 80 лева, платено адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл. 77 от ГПК, Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, ул. „Витоша“ № 2, представлявана от Главния прокурор Иван Гешев, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на РС – Чирпан, държавна такса в размер на 10 лева (арг. от чл. 81 от ГПК). Решението в тази му част има характер на определение и може да се обжалва с частна жалба, пред Окръжен съд - Стара Загора, в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - - Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Чирпан: _____